

hvilket vældigt Resultat man vilde opnaa ved Statsdrift paa dette Omraade, og hvilken Herlighed det vilde være for Fiskerne, idet man ved denne Metode opfisker alle Aalene.

Jeg tror ligesom det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen), at Fiskerne i Almindelighed ikke er særlig henrykte ved den Tanke en Gang i Fremtiden at blive statslønnede, og jeg betvivler, at det ærede Medlems Partifæller blandt Fiskerne er det. Der var i Gaar eller maaske var det i Forgaars, netop da dette Forhold blev omtalt, en Fisker, der sagde til mig: „Jeg vilde ikke gaa 120 Kvartmil ud i Nordsøen, naar jeg skulde fiske til Staten“. Og det vilde vel egentlig være vanskeligt at tænke sig, at Mennesker skulde være eller blive saa gode, at de anstrengte sig akkurat lige saa meget, naar de fiskede som statslønnede, som naar de fiskede for egen Regning. Det var jo dejligt, om det var saadan, men jeg har ondt ved at tro det. Og Kontrol vil man paa det Omraade sikkert vanskeligt kunne udøve. Man skulde da have en Kontrolmester med hvert Fartøj, for uden det kan ingen tvinge Fiskerne til, naar de ligger 5—10—15—20 danske Mil ude paa Havet, at udføre mere Arbejde, end de finder for godt. Og uden Kontrol kan man da endnu mindre tvinge dem til at blive længere borte, end det er dem behageligt, end sige tvinge dem til, hvad de saa tidt maa gøre nu, at vove Livet under Udøvelsen af deres Erhverv. Da det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds imidlertid, som sagt, saa udførligt har omtalt alt dette, skal jeg ikke komme nærmere ind derpaa. Jeg har ogsaa tidligere under Finanslovens første Behandling haft Lejlighed til at udtale mig om dette.

Der er blandt andre af det ærede Medlem fra Halvrimmen (C. Sørensen) talt for Bibeholdelsen af de laasede Vande fra Løgstør og Østpaa, men jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem neppe vil fastholde dette Ønske, naar Fiskerne ikke selv gør det. I alt Fald fra Fiskerne som Organisation er der ikke, heller ikke i Gaar, fremkommet Udtalelser om, at man ønskede disse laasede Vande bibeholdt.

Jeg takker den højtærede Landbrugsminister for det Løfte, han gav om snarest muligt at gaa i Gang med Forarbejderne til Løsning af Aalegaardsspørgsmaalet. Det var egentlig i den Anledning, jeg forleden sagde, at der maatte fremskaffes en hel Del Oplysninger. Nogle af dem har

vi nu faaet, idet den højtærede Minister nu har givet en Del Oplysninger om, hvordan den nuværende Fiskerilov og særlig dennes § 7 har virket. Det blev bemærket af den ærede Ordfører for Socialdemokraterne, det ærede Medlem fra Slagelse (H. P. Hansen), da han talte om Limfjordslovgivningen, at man ikke godt kunde forlange en særskilt Lovgivning opretholdt for Limfjorden, da Fiskeriet der ikke var steget i den Grad, at et saadant Forlangende kunde være berettiget. Jeg vil sige, at der jo altid er en Grænse for, hvor stort et Udbytte Fiskeriet kan give i Indvande, og der vil komme et Tidspunkt, da dette Fiskeri selv med den mest energiske og mest rationelle Fiskemetode ikke kan give større Udbytte. Dette, mener jeg beviser, hvad jeg forleden udtalte som min Opfattelse, at det vil være umuligt i Fremtiden at anlægge den Synsmaade, at det særlig er i Fjorde og Indvande, at vort Fiskeri skal have sin Udvikling. Nej, det skal have sin Udvikling ude paa Havet, særlig ved det søgaaende Fiskeri. Det viser sig, at medens Udbyttet af Fiskeriet i Limfjorden fra 1,309,000 Kr. i 1894 er steget til 2,062,000 Kr. i 1914, er det samtlige de øvrige Steder steget fra 4,712,000 til 14,975,000 Kr. Fiskeriet har altsaa udviklet sig betydeligt mere paa Havet end i Indvandene.

Alligevel mener jeg, at det vil være af umaadelig Betydning, at det foreliggende Lovforslag fremmes, og fremmes med de Ændringer, som dels er foreslaaede, og som der dels vil fremkomme Ønske om senere i det Udvalg, der nedsættes. Dets Gennemførelse vil i særlig Grad have Betydning for Fiskeriet paa vort Soterritorium, som det alene omfatter; Fiskeriet ude i de store Vande har vi jo ikke noget med at lovgive om, heldigvis. Det glæder mig, som jeg har sagt — og der blev jo ogsaa i Gaar paa Fiskernes Generalforsamling udtalt et enstemmigt Ønske derom —, at man snart vil gaa i Gang med Løsningen af det store Spørgsmaal om de gamle Aalegaardrettigheder, hvis Bibeholdelse jeg til min Glæde ikke har hørt et eneste Medlem af dette Ting gøre sig til Talsmand for. Jeg haaber, at man ikke alene maa faa gjort en Begyndelse til dette Arbejde, men at man ret hurtigt — saa hurtigt i alt Fald, som ske kan — maa naa til den videre Behandling og til Løsningen af dette Spørgsmaal.

Med disse Bemærkninger kan jeg atter anbefale, at den foreliggende Sag frem-